

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

TEXASE TWO-STEP

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Texas Two-Step
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, kohad ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime tulemus või kasutatakse neid fiktiivselt ning igasugune sarnasus tegelike isikute, elavate või surnute, äriasutuste, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anneli Sihvart
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1998 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D05410122
ISBN 978-9949-82-906-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

ÜKS

KUU aega tagasi oli see olnud tema perekonna kodu.

Ellie Frasier seisis puudega ääristatud kõnniteel Texasese Promise'is, silmitsedes traditsioonilist kahekorruselist valge lippaiaaga maja. Talle vaatas vastu silt kirjaga „Müüdüd“, mis kinnitas, et mitte miski pole enam kunagi endine. Tema isa oli surnud ja ema lahkunud.

See oli maja, kus ta oli sündinud ja kasvanud. Siin oli ta jooksnud eesaia murul, roninud pekanipuu otsa ja rippunud pea alaspidi selle okste küljes. Just sellel verandal sai ta oma esimese suudluse.

Oh, kuidas ta seda verandat igatses. Senise elu jooksul oli temast siin tehtud lugematul arvul pilte. Tema ema hoidis süles beebi Elliet päeval, mil ta Brewsteri haiglast koju toodi. Igal ülestõusmispühäl uues satsilises kleidis ja igal *halloween'*il uues kostüümis, mille ema talle õmmelnud oli.

Päeval, mil Ellie sai kolmeteistkümnepäevaseks ja kandis esimest korda sukkpükse, oli isa nõudnud, et Elliet

pildistataks verandal. Kaheksateistkümneaastaselt oli ta aga Brewsteri tööpüha rodeoprintsess ja isa oli teda taas esitrepiil pildistanud. Just sel ajal oli ta tütrele lubanud, et teeb temast sealsamas pildi ka siis, kui ta seisab seal pulmakleidis enne kirikusse minekut.

Aga isa ei saa teda enam kunagi kirikus mööda vahekäiku laulatusle saata.

Valuhoog ei tulnud talle üllatusena. Ta oli valuhoogude käes kannatanud juba nädalaid. Ja juba varemgi, kui isa oli haiglas, lootusetult haige. Kuid Ellie ei olnud suutnud uskuda, et isa tegelikult sureb; surm oli midagi niisugust, mis juhtus teiste inimeste isadega, mitte tema omaga. Veel mitte. Isa oli liiga noor, liiga elujõuline, liiga *eriline*, ja kuna Ellie keeldus paratamatusega leppimast, siis oli isa lahkumine teda tugevalt vapustanud, viies ta emotsionaalselt tasakaalust välja.

Aga isegi siis oli ta olnud sunnitud oma leina endas varjama. Ema oli vajanud, et ta oleks tugev. Ellie oli isa moodi – jõuline, iseseisev ja kangekaelne. Ema oli seevastu habras ja üsna ebapraktiline naine, kes toetus oma elu korraldamisel abikaasale. Ta ei saanud hakkama ei matuste korraldamise ega ka ühegi muu surmaga kaasnenud ülesandega, nii et need olid langenud Ellie õlgadele.

Järgnevad nädalad olid nagu maavärin ja selle järeltõuked raputasid Elliet endiselt, sageli just siis, kui ta seda kõige vähem ootas.

Ema oli talle kõige suurema šoki tekitanud. Nädal aega pärast matuseid teatas Pam Frasier, et kolib Chicagosse oma õe juurde elama. Peaaegu kohe pandi müüki ka see ainus

kodu, mis Elliel oli kunagi olnud. Nädala pärast oli neile juba pakkumine tehtud.

Kui tehing oli sõlmitud, pakkis ema kokku kõik talle kuuluva, palkas kolimisfirma ja enne, kui Ellie juhtunust täielikult arugi saada oli jõudnud, oli ema läinud. Pam ütles, et kõik, mis ta maha jättis, võib Ellie endale võtta. Perefirma ka. Pam ei tahtnud söödapoe midagi. John oli alati plaaninud, et see jääb Elliele.

Ellie mõistis selga sirgu lüües, et paratamatust pole mõtet edasi lükata. Näis, nagu oleks võti ta kätt kõrvetanud, kui ta viimast korda majale lähenes ja puutrepi viiest astmest aeglaselt üles kõndis. Ta seisis seal hetke ja sundis end siis väliskukse lukku avama.

Teda ootas suur virn kaste. Ellie jaoks oli selge, mis nende sees on. Mälestused. Aastaid ja aastaid mälestusi.

Praegu polnud mõtet selle pärast muretseda. Kõik peale laadinud ja oma üürimajja viinud, pidi ta kiirustama söödapoodi. Kuigi kliendid olid mõistvad, ei võinud ta neilt tahta lõputut kannatlikkust. George Tucker, tema abiline – ta oli olnud ka isa abiline – oli usaldusväärne ja ustav mees. Kuid Frasieri söödapoe eest vastutas siiski Ellie ja ta ei tohtinud seda unustada.

Mis tähendas, et ta ei saanud võtta aega, et korralikult leinata. Mitte siis, kui tal oli aasta kõige kiiremal hooajal liiga vähe töötajaid. Juuni tõi endaga kaasa hoogsa tegevuse naabruses asuvates karjafarmides, paljud neist karjakasvatajatest ostsid temalt sööta ja muid loomakasvatustarbeid.

Kolmandal käigul veoauto juurde Ellie juba kahetses, et oli Gleni abipakkumisest keeldunud. Glen Patterson on

tõenäoliselt parim sõber, kes tal üldse kunagi olnud oli. Kuigi ta oli Gleni alati teadnud – Promise'i-suuruses väikelinnas teadsid kõik kõiki vähemalt näo järgi –, oli nende vanusevahe täpselt nii suur, et kooliaastail oli kummalgi oma suhtlusringkond.

Pattersonid olid Frasieridelt sööta ostnud juba aastaid. Ellie isa ja Gleni isa olid keskkoolis koos jalgpalli mänginud. Viimased paar aastat oli Glen olnud see, kes tuli linna loomasööda järele. Kui Ellie hakkas isa juures täiskohaga tööle, tekkis tal Gleniga kiiresti teineteist vastastikku õrritav suhe.

Ellie oli rõõmsameelne ja kiire taibuga ning neil oli Gleniga sarnane huumorimeel. Õige pea leidis ta end juba nende vestlusi ootamas. Alati, kui Glen neid külastas, jõi Ellie koos temaga tassi kohvi. Tavaliselt istusid nad poe ees pingil ja lobisesid viisteist või kakskümmend minutit – olenevalt sellest, kui hõivatud Ellie oli. Kui ilm õues viibimist ei soosinud, istusid nad Ellie kontoris, et nautida mõneminutilist hingetõmbeaega.

Nad võisid omavahel kõigest rääkida. Ellie hindas Gleni omapärast huumorimeelt, tema maalähedast ellusuhtumist. Kui Ellie jaoks kippusid probleemid kinnisideeks kujunema, siis Glen suhtus neisse rahulikult. Kui naine endast välja läks, nõjatus mees tooliga vastu majaseina, toetas käed kuklale ja kuulas vaikselt. Siis juhtis ta tähelepanu mõnele veale Ellie mõtlemises, mõnele valele eeldusele või vigasele järeldusele. Enamasti oli tal õigus. Tema lemmikväljend oli: „Ära aja tegutsemist eduga segamini.“ Ellie võis peaaegu kuulda Gleni seda nüüdki ütlemas.

Mehe viimasest külaskäigust oli möödunud nädal või rohkemgi ja Ellie igatses teda. Ta võis loota, et Glen tõmbab tema tähelepanu kõrvale ja paneb ta naeratama. Võib-olla isegi leevendab seda närvivat valu. Aga kui mees pakkus, et aitab tal kaste sorteerida, oli Ellie keeldunud ja tassis nüüd kõike ise. Teades, et peab varem või hiljem nende mälestustega silmitsi seisma, eelistas ta seda teha üksi.

Juba mõni minut pärast seda, kui Ellie söödapoodi saabus, algas seal tavapärase sagin. Loomulikult oli ta tänulik, et see ettevõtte olemas oli, kuid ta oleks soovinud mõnda hetke iseenda jaoks. Samas võib-olla oligi siiski kõige parem mattuda asjaajamiste keerisesse, ilma et oleks võimalust oma leina ja kõigi tema elus toimuvate muutuste üle pikemalt juurelda.

Kell oli juba peaaegu kaks, kui Ellie sai lõpuks kümme-konnaks minutiks kontorisse peituda, et mõtteid koguda ja lõunat süüa. Kuigi isu oli olematu, sundis ta end sööma pool võileiba ja ühe õuna. Laua taga istudes sirvis ta telefoni-sõnumeid ja leidis sõnumi Glenilt. See oli harjumatu, et Glen päeval ühendust võttis, eriti veel varasuvel, mil ta tegeles suurema osa ajast karjaga. Juba ainuüksi teadmine, et Ellie oli mehe mõtetes, tõstis tuju.

Kuna Gleni vanemad olid linna kolinud ja seal hommikueinet pakkuva võõrastemaja avanud, võtsid Glen ja tema vanem vend Cal rantšo juhtimise üle. Siiani olid nad suutnud pinnal püsida, tehes ise kõiki töid ja palgates vajadusel hooajalist abi. Viimastel aastatel olid nad hakanud oma veiseid ristama Grady Westoni karjaga.

Telefon helises ja Ellie sirutus innukalt telefonitoru järele, arvates, et see võib olla Glen.

„Frasieri söödapood.“

„Ellie, mul on nii hea meel, et sa vastasid. Siin Richard Weston.“

Kuigi helistaja ei olnud Glen, tundis Ellie siiski heameelt, et see oli vähemalt Richard. Pärast kuueaastast eemalolekut oli Richard hiljuti Promise'isse tagasi tulnud ja nad olid paar korda kohtamas käinud, enne kui Ellie isa seisund halvenes.

„Kuidas sul läheb?“ küsis Richard murelikul häälel.

„Hästi,“ vastas ta automaatselt, sest see oli lihtsam kui tõe tunnistada. Ta lihtsalt ei suutnud rääkida oma leinast, sügavast kaotustundest. Võib-olla on Glen ainus inimene, kellega ta seda jagada saab, mõtiskles Ellie. Aga mitte veel. Oli liiga vara. Praegu oli tal tarvis edasi liikuda ja teha kõike, mis vajalik, et päevad õhtusse saada.

„Ma olen sulle palju mõelnud, Ellie.“

„Ma hindan sinu tähelepanelikkust, Richard, ma tõesti hindan.“ Ellie oli seda öeldes siiras. Ta oli alles koolitüdruk, kui Richard Promise'ist lahkus, ja nagu iga teine nende klassi tüdruk, nii oli temagi sellesse noormehesse väga armunud. Richard oli endiselt linna kõige ilusam mees. Kaugel veedetud aastad olid tema näojooni vorminud ja ta oli nõtkel viisil, nagu karjakasvatatajad kunagi olla ei saanud. Linlikult sundimatu. Richard meeldis talle piisavalt, kuid ta ei oodanud nende sõprusest midagi. Ausalt öeldes oli ta meelitatud, et mees ta üles otsis. Tohtu lilleseade, mille Richard ta isa matustele saatis, oli tema hinge liigutanud, see oli suurim ja paistis väiksemate seas silma. Paljud linnaelanikud olid seda kommenteerinud.

„Sain tänukaardi kätte,“ ütles Richard. „Lilli saata – see oli vähim, mida ma teha sain.“

„Ma tahtsin, et sa teaksid, kui väga me emaga seda hindame.“ Ellie tegi pausi. „See oli ilus, et sa seda meie heaks tegid.“

„Ma tahaksin rohkemgi teha, kui sa vaid lubaksid,“ sõnas mees vaikselt. „Kui sa midagi vajad, helista kindlasti.“

„Ma helistan.“ Kuid oli ebatõenäoline, et ta seda tööpoolest teeks. Isegi Ellie parim sõber Glen ei teadnud, kui vapustatud ta emotsionaalselt on. Valu oli ikka nii uus, nii ehe, et ta pidi sellega ise hakkama saama, enne kui sai kellelegi teisele toetuda. Ka tema isa oli niisugune olnud ja lõppude lõpuks oli ta isa tütar.

„Kas tead, Ellie,“ ütles Richard nüüd, „ma arvan, et siit välja pääsemine oleks sulle kasulik.“

Kohtamine? Nüüd? Ei mingil juhul. Ellie polnud selleks valmis ja pealegi on tal vaja miljon asja teha, enne kui ta oma seltsielule saab mõtlema hakata. Ta kavatses seda Richardile öelda, kuid mees juba jätkas.

„Nell Bishop helistas meile ja ütles, et reede õhtul peavad nad Ruthi sünnipäeva. Tundub, et kõik lähevad. Kuidas sa suhtuksid koos minuga minemisse?“

Ellie kõhkles.

„Sa pead veidi lõõgastuma. Saama natukenegi naerda,“ lisas Richard empaatiaga, mida oli varemgi ilmutanud. „Las ma aitan sind sellest läbi.“